

ASTRID
LINDGREN

KARLSSON

de-pe-acoperiș
zboară din nou

Ilustrații de Ilon Wikland

Traducere din suedeză
de Andreea Caleman

arthur

Karlsson zboară din nou

Lumea e atât de mare și sunt atât de multe case. Case mici și mari, frumoase și urâte, noi și vechi. Și mai există o casă mică, mititică, casa lui Karlsson-de-pe-acoperiș. Lui Karlsson i se pare cea mai bună căsuță din lume, cât se poate de potrivită pentru cel mai bun Karlsson din lume. Așa zice și Frățiorul.

Frățiorul locuiește cu mama, tata, Bobi și Beti, într-o casă întru totul obișnuită, pe o stradă cât se poate de obișnuită din Stockholm. Sus pe acoperiș, chiar în spațele hornului, e căsuța lui Karlsson. Pe ușă are o plăcuță pe care scrie:

KARLSSON-DE-PE-ACOPERIȘ

Cel mai bun Karlsson din lume

Și poate vi se pare ciudat că locuiește pe acoperiș, dar Frățiorul v-ar spune așa:

— Ce-i așa de ciudat? Fiecare locuiește unde are chef!

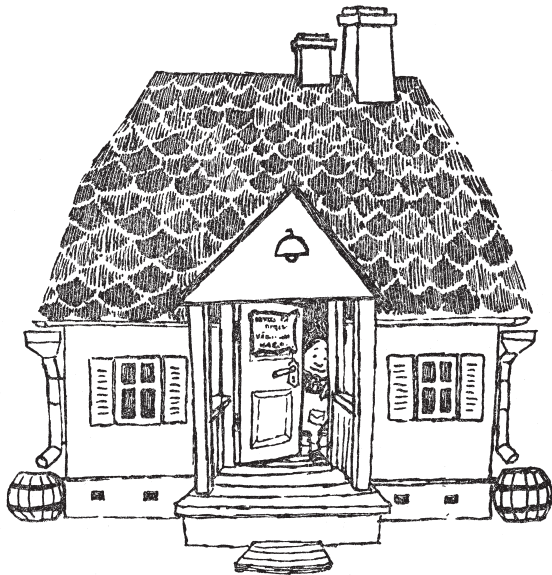
Mama și tata sunt de aceeași părere, că fiecare locuiește unde vrea. Dar, la început, nici nu credeau că există Karlsson. Nici Bobi și Beti. Nu voiau să creadă că, acolo sus, locuia un omuleț rotofei care avea un motorăș cu elice pe spinare și putea zbura.

— Minți, Frățiorule! au zis Bobi și Beti. Karlsson ăsta e doar o închipuire!

Ca să fie sigur, Frățiorul l-a întrebat pe Karlsson dacă e o închipuire, iar Karlsson i-a răspuns:

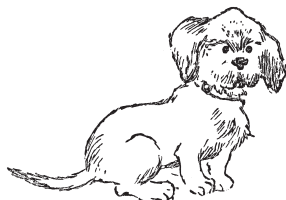
— *Ei* sunt niște închipuiți!

Mama și tata erau convingși că omulețul era un prieten de joacă imaginar, cum își fac uneori copiii când se simt singuri.

— Bietul Frățior! a zis mama. Bobi și Beti sunt mult mai mari și n-are cu cine să se joace. De-asta l-a scornit pe Karlsson.

— Ai dreptate, ar trebui să-i luăm un câine, își dorește de mult, a spus tata. Dacă are cu cine se juca, uită el de Karlsson.

Așa l-a primit Frățiorul pe Bimbo. Un câine doar al lui! Asta s-a întâmplat chiar în ziua în care a împlinit opt ani. Și, tot în ziua aceea, mama, tata, Bobi și Beti l-au văzut în sfârșit pe Karlsson! Da, chiar l-au văzut!

Lucrurile s-au petrecut astfel: Frățiorul a dat petrecere de ziua lui și i-a invitat pe Krister și Gunilla, doi colegi de clasă. Mama, tata, Bobi și Beti i-au auzit râzând și vorbind în camera Frățiorului și mama a zis:

— Hai să ne uităm cum se joacă! Sunt atât de drăguți!

— Haide! s-a învoit tata.

Și, când au deschis ușa camerei, ce credeți că au văzut? Cine stătea la masă, cu fața mânjită toată de frișcă și înfuleca pe nerăsuflăte? Nimeni altul decât un omuleț rotofei care țipa:

— Hei-ho, hop și-așa! Karlsson-de-pe-acoperiș îmi zice!
Nu cred c-ați avut onoarea să mă cunoașteți până acum!
Mama a fost cât pe-aci să leșine, iar tata le-a zis neliniștit:
— Să nu mai spuneți nimănui! Absolut nimănui!

— De ce? a întrebat Bobi.
Tata l-a lămurit pe dată:
— Nu te gândești ce-o să zică lumea dacă află de tă-
rășenia asta cu Karlsson? O să-l dea la televizor, îți dai
seama! O să ne-mpiedicăm prin casă de cabluri și camere
de luat vederi! Din oră-n oră o să ne trezim cu vreun fotograf

de presă care vrea să-i pozeze pe Karlsson și pe Frățior. Bietul Frățior... O să-l numească „băiatul care l-a găsit pe Karlsson-de-pe-acoperiș“. Și-atunci s-a zis cu liniștea și pacea în casa noastră!

Mama, Bobi și Beti au priceput și și-au dat cuvântul că nu vor povesti nimănui despre Karlsson.

A doua zi, Frățiorul urma să plece la bunica, la țară, să-și petreacă vacanța de vară acolo. Era foarte bucuros, dar își făcea griji pentru Karlsson. Cine știe ce-i mai dădea prin cap omulețului? Dacă dispărea și nu se mai întorcea niciodată?

— Dragă Karlsson, promite-mi că te găsesc tot aici, pe acoperiș, când mă-ntorc de la bunica! l-a rugat Frățiorul.

— Nu se știe, a zis Karlsson. Și eu mă duc la bunică-mea. Iar a mea e mult mai bunicoasă decât a ta și zice că sunt cel mai bun nepot din lume! Așa că nu se știe... că doar nu-i vreo găgăuță să-l lase să plece pe cel mai bun nepot din lume, nu?

— Unde locuiește bunică-ta? a întrebat Frățiorul.

— Într-o casă, a zis Karlsson. Doar nu crezi că umblă razna noaptea pe stradă!

Mai multe nici că a putut scoate atunci Frățiorul de la Karlsson. A doua zi a plecat la bunica, cu tot cu Bimbo. Și a fost așa de frumos la țară. S-a jucat cât e ziua de lungă și nu s-a mai gândit prea mult la Karlsson toată vara.

Dar, când vacanța de vară s-a terminat, Frățiorul s-a întors la Stockholm. De cum intră pe ușă, întrebă:

— Mamă, l-ai văzut cumva pe Karlsson?

Mama dădu din cap că nu.

— Nu, nu l-am văzut. Pesemne că s-a mutat.

— Nu mai zice așa! sări Frățiorul. Eu *vreau* să stea aici, *trebuie* să se întoarcă!

— Dar acum îl ai pe Bimbo, încercă mama să-l consoleze.

Mamei nu-i fusese deloc dor de Karlsson.

Frățiorul îl mângâie pe Bimbo.

— Da, îl am, sigur. E foarte drăguț, dar n-are elice și nu știe să zboare. Iar cu Karlsson pot să mă joc mai multe jocuri.

Frățiorul alergă în camera lui și deschise fereastra.

— Karlsson, ești acolo? strigă el cât de tare putu.

Dar nu primi niciun răspuns. A doua zi începu școala. Frățiorul era acum în clasa a doua. În fiecare după-amiază își făcea temele în camera lui. Lăsa fereastra deschisă, să audă orice zbârnâit de motoraș care ar fi putut fi al lui Karlsson. Dar singurele motoare care se auzeau erau ale mașinilor de pe stradă sau ale vreunui avion care trecea pe deasupra acoperișurilor. Nici urmă de Karlsson.

„Of, sigur s-a mutat. Nu se mai întoarce niciodată!“ își zise Frățiorul abătut.

Seara când se ducea la culcare, se gândea la Karlsson și, uneori, plângea neauzit sub pătură, întristat că omulețul plecase. Și uite-așa își petrecea zilele, cu școală, teme și fără Karlsson.

Într-o după-amiază, Frățiorul își aranja timbrele în camera lui. Avea deja o întregă colecție și o grămadă de altele noi care își așteptau rândul să fie așezate frumos în clasor. Așa că se îndeletnici cu asta o vreme. În scurt timp le aranjase pe toate, mai puțin pe unul, cel mai frumos, pe care îl păstrase să-l pună ultimul. Era un timbru german, cu Scufița Roșie și lupul pe el. „Tiii, ce frumos e!“ își zise Frățiorul, admirându-l.

În clipa aceea, afară se auzi un zbârnâit. Un zbârnâit care suna ca... da, suna ca motorașul lui Karlsson! Și chiar era Karlsson! Omulețul dădu buzna în cameră, țipând:

— Hei-ho, hop și-așa, Frățiorule!

— Hei-ho, hop și-așa, Karlsson! țipă și Frățiorul.

Fericit peste măsură, se ridică degrabă de la masa de scris și îl privi pe Karlsson dând roată lustrei de câteva ori, înainte să aterizeze, cu o bufnitură. De îndată ce Karlsson își opri motorașul – răsucind un mic buton pe care îl avea pe burtică –, Frățiorul se repezi să-l îmbrățișeze. Dar Karlsson îl împinse cu mânuța lui grăsuță și spuse:

— Ușurel, ușurel! Ai ceva de mâncare? Vreo chifteluță sau nițel tort cu frișcă?

Frățiorul dădu din cap că nu.

— Nu, mama n-a făcut chiftele azi. Și tort avem doar la zilele de naștere.

Karlsson pufni țâfnos:

— Ce familie mai e și asta? „Doar la zilele de naștere“, auzi! Și când vine în vizită un prieten pe care nu l-ați văzut de luni de zile? Gândeam că prinde viteză în bucătărie maică-ta când m-aude!

— Bine, dar n-am știut... încep Frățiorul.

— N-ați știut? zise Karlsson. Ați fi putut măcar să sperați! Ați fi putut să sperați că vin azi în vizită și asta trebuia să fie de-ajuns pentru ca maică-ta să se apuce de făcut chiftele cu o mână și, cu cealaltă, de bătut frișcă.

— Am avut cârnați la prânz, spuse rușinat Frățiorul. Poate ți-ar plăcea...

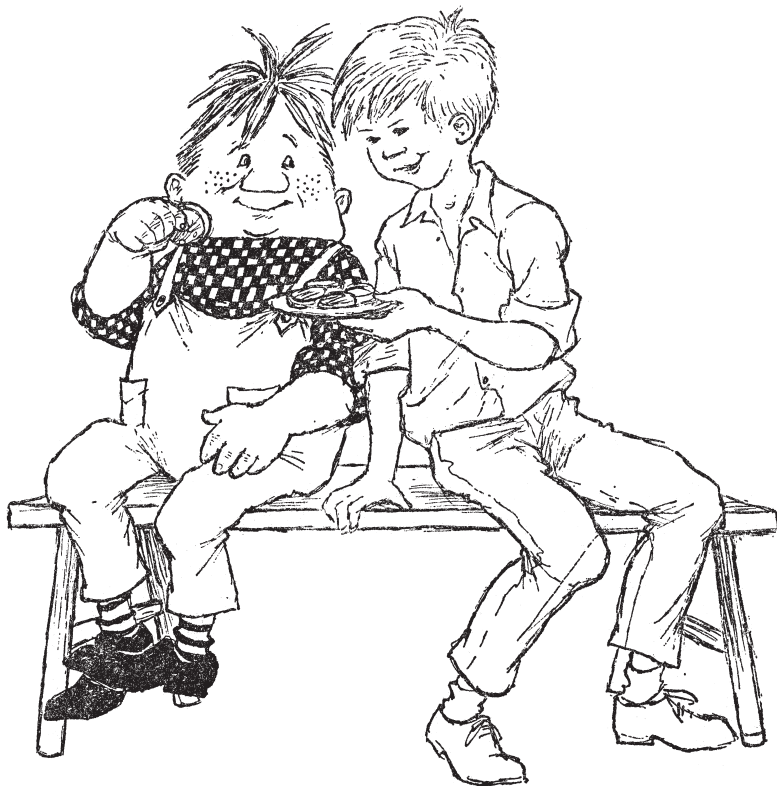
— Cârnați, auzi! Vine un prieten vechi, pe care nu l-ați văzut de luni de zile, și îi dați cârnați! pufni iar Karlsson. Că așa se face în casa asta! Dacă vine careva în vizită, n-are decât să mănânce resturi... Hai, adu cârnații ăia odată!

Frățiorul o zbughi mintenaș în bucătărie. Mama era plecată la doctor, așa că nu putea să o întrebe. Dar știa că are voie să-i dea mâncare lui Karlsson.

Rămăseseră cinci bucăți de cânat pe o farfurie. Frățiorul i le duse pe toate lui Karlsson, care se repezi la ele

ca un uliu. Își îndesă în gură cât de mult putu și se puse tacticos pe molfăit.

— Mda, zise el, n-are gust rău pentru un biet cârnat. Bine, nu-i la fel de bun precum chiftelele, dar ce să le ceri unor asemenea oameni?

Frățiorul înțelese că el era „un asemenea om“, așa că se grăbi să schimbe subiectul.

— A fost frumos la bunică-ta? întrebă el.

— Atât de frumos că n-am cuvinte! spuse Karlsson. Așa că nici n-am de gând să-ncerc să-ți povestesc, adăugă el luând hulpav încă o bucată de cârnat.

— Și eu m-am distrat la bunica, zise Frățiorul.

Se apucă să-i povestească lui Karlsson ce făcuse în vacanță.

— Bunica mea e așa de bună! spuse Frățiorul. Nici nu știi ce bucuroasă a fost că m-am dus. Tot timpul mă îmbrățișa!

— De ce? întrebă Karlsson.

— Fiindcă mă iubește, ce nu pricepi? zise Frățiorul.

Karlsson se opri din mestecat.

— Și ce, crezi că bunică-mea nu mă iubește? De cum am ajuns, m-a luat în brațe și m-a strâns la piept până m-am albăstrit la față, doar pentru că mă iubește! Dacă vrei să știi, bunică-mea are pumni ca de fier și, dacă mă mai iubea încă vreo sută de grame, se termina cu mine și nu mai stăteam acum aici!

— Serios? Ce bunică tare ai! spuse Frățiorul.

Bunica lui nu-l îmbrățișa chiar așa de strâns, dar Frățiorul era sigur că-l iubea și era întotdeauna bună cu el. Așa îi spuse lui Karlsson.

— Deși e pisăloagă rău uneori, adăugă Frățiorul, după ce cugetă un pic. Mă cicălește să-mi schimb șosetele, să nu mă bat cu Lasse Jansson și chestii dintr-astea.

Karlsson dădu un bobârnac farfuriei goale.

— Și ce, crezi că bunică-mea nu-i pisăloagă? Dacă vrei să știi, punea ceasul să sune în fiecare dimineață la ora cinci, doar ca să aibă timp să mă cicălească să-mi schimb șosetele și să nu mă bat cu Lasse Jansson!

— Îl cunoști pe Lasse? întrebă Frățiorul uluit.

— Nu și bine-mi pare! răspunse Karlsson.

— Păi atunci de ce-ți zicea să nu te bați cu el? se miră Frățiorul.

— Fiindcă e cea mai pisăloagă bunică din lume! zise Karlsson. Poate acum pricepi și tu! Tu, care chiar îl cunoști pe Lasse Jansson, ai tupeul să vii să spui că bunica *ta* e cea mai pisăloagă din lume? Nuuu, nici gând, a mea e în stare să mă cicălească o zi întregă să nu mă bat cu Lasse Jansson, deși nu l-am văzut în viața mea și sper din tot sufletul nici să nu dau ochii cu el vreodată!

Frățiorul căzu pe gânduri. Ce ciudat... Nu-i plăcea deloc când îl cicălea bunica, iar acum parcă se simțea nevoit să o facă să pară și mai pisăloagă decât era, doar ca să-l întrecă pe Karlsson.

— Cum mă udam puțin, cum mă punea să-mi schimb șosetele, îi povesti Frățiorul.

Karlsson dădu din cap.

— Și ce, crezi că bunică-mea nu mă pune să-mi schimb șosetele? Crezi că nu venea fuguța prin tot satul imediat ce călcam într-o baltă și mă bătea la cap? „Schimbă-ți șosetele, Karlsson drăguțule, schimbă-ți șosetele!“ Nu mă crezi, nu? sări Karlsson.

Frățiorul se fâstâci.

— Ba da, te cred...

Karlsson îl puse să se așeze pe un scaun și se proțăpi în fața lui, cu mâinile în șolduri.

— Ba nu mă crezi! Stai să-ți povestesc cum a fost. Eram pe-afară și am călcat într-o baltă, știi? Foarte distractiv! Și tocmai atunci vine bunică-mea în fugă strigând de se auzea în tot satul: „Schimbă-ți șosetele, Karlsson drăguțule, schimbă-ți șosetele!“

— Și tu ce-ai zis? întrebă Frățiorul.

— „Nu mi le schimb, că sunt cel mai neascultător din lume!“ așa i-am zis, spuse Karlsson. Apoi am fugit și m-am suit într-un copac, doar, doar m-o lăsa în pace.

— Cred că a rămas cu gura căscată, spuse Frățiorul.

— Se vede că n-o cunoști pe bunică-mea, zise Karlsson.

A venit după mine!

— În copac? întrebă Frățiorul mirat.

Karlsson dădu din cap că da.

— Ce, crezi că bunică-mea nu poate să se suie în copaci? Ba poate! Când vina vorba să cicălească, se urcă și până-n vârf! „Schimbă-ți șosetele, Karlsson drăguțule, schimbă-ți șosetele!“ așa a strigat și s-a cățărat până pe craca mea.

— Și tu ce-ai făcut? întrebă Frățiorul.

— Eu? zise Karlsson. Mi-am schimbat șosetele, ce să fac? Acolo, în vârful copacului, pe-o biată rămurică, mi-am pus viața în pericol și mi-am schimbat șosetele.

— Ha, ha! Minți! zise Frățiorul. De unde aveai șosete de schimb sus, în copac?

— Da' isteț mai ești! De unde aveam șosete de schimb? Păi astea ce sunt? întrebă Karlsson.

Își ridică manșetele pantalonilor și arată spre picioarele lui grăsuțe, încălțate cu șosete lungi și vărgate.

— Astea ce sunt, nu șosete? continuă el. Două la număr, dacă văd eu bine. Am stat acolo pe cracă și mi-am schimbat șoseta stângă cu aia dreaptă și șoseta dreaptă cu aia stângă. Doar ca să-i fac bunicii pe plac!

— Păi înseamnă că erai tot ud la picioare, spuse Frățiorul.

— Și ce? Am zis eu că nu eram? întrebă Karlsson. Am zis?

— Nu, dar... dar atunci ți-ai schimbat degeaba șosetele! se bâlbâi Frățiorul.

Karlsson încuviință și zise:

— Acum pricepi cine are cea mai pisăloagă bună din lume? A ta te cicălește fiindcă trebuie, că are un nepot așa de căpos ca tine. Da' *a mea* e cea mai pisăloagă din lume, fiindcă mă bate la cap degeaba. Poate acum pricepe și bietul tău creieraș!

Apoi Karlsson izbucni în râs și îl înghionti prietenește pe Frățior.

— Hei-ho, hop și-așa, Frățiorule! Hai să le lăsăm baltă pe bunici și să ne distrăm puțin, zic eu!

— Hei-ho, hop și-așa, Karlsson, așa zic și eu! se învoi Frățiorul.

— Vreun motorăș nou cu abur ai cumva? întrebă Karlsson. Mai ții minte ce ne-am distrat când a explodat ăla pe care-l aveai înainte? N-ai altul, să mai facem o dată?

Dar Frățiorul nu primise unul nou, iar Karlsson se bo-sumflă. Din fericire, dădu cu ochii de aspiratorul pe care mama îl uitase în cameră când făcuse curat. Cu un țipăt de bucurie, Karlsson se repezi și apăsă butonul de pornire.

— Cel mai bun din lume la dat cu aspiratorul, ghici cine-i? zise Karlsson și se apucă să aspire din rășputeri. Dacă n-am oleacă de ordine prin preajmă, nu mă mai joc! continuă el. Trebuie puțină curățenie în cocina asta!

Norocul vostru că sunt cel mai bun din lume la dat cu aspiratorul!

Frățiorul îi spuse că mama făcuse deja curățenie lună, dar Karlsson râse disprețuitor:

— Nu se pricepe oricine să umble cu aparatele astea! Uite, așa se face! zise el.

Apoi se apucă să aspire una dintre perdelele albe și subțiri. Cu un foșnet, perdeaua dispăru pe jumătate în aspirator.

— Nuuu, lasă perdeaua, e prea subțire! Nu vezi că s-a prins în aspirator?! strigă Frățiorul.

Karlsson ridică nepăsător din umeri.

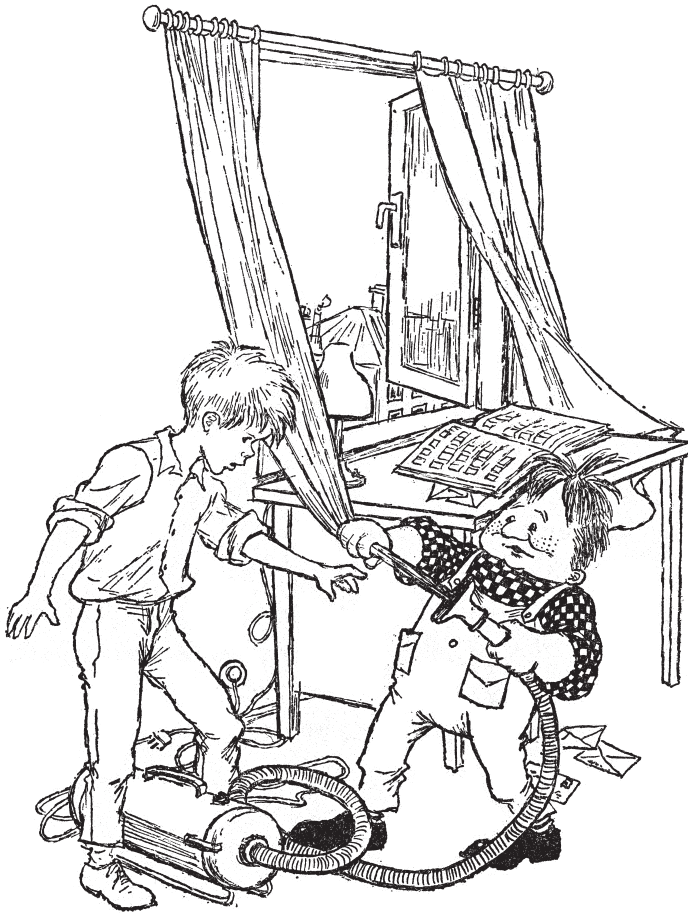
— Bine, dacă vrei să te joci în dezordine și mizerie, n-ai decât! zise el.

Fără să oprească aspiratorul, Karlsson începu să smucească perdeaua. Dar se înțepenise și aparatul parcă nu voia să-i dea drumul.

— Nu te pune cu mine! îi zise el aspiratorului. Nu te pui cu Karlsson-de-pe-acoperiș, cel mai bun din lume la lupte greco-romane!

Mai trase o dată zdravăn și reuși să scoată perdeaua prinsă în furtunul aspiratorului. Era neagră de murdărie și puțin ruptă.

— Vai, cum arată! spuse Frățiorul trist. Ce murdară e!

— Păi da! Și tu ziceai că perdeaua nu trebuie curățată, purcelușule! spuse Karlsson.
Apoi îl mângâie pe Frățior pe creștet.